

”פרימיירה” מאת אלדד כהן

דמות: הילדה

כל המדינה עמדה דגלים דגלים, ממתינה לבואה של המלכה. מלכת התיאטרון. האמת הצרופה של האמנות. כולם ככולם, פינו לעצמם יום חופשי, נקי מכל התחייבות, לקראת בואה. לא היה אדם שלא ניסה לבוא למופע ומי שלא הצליח, המתין מחוץ לאולם, ומי שלא עמד מחוץ לאולם, ישב בבית על כורסא נוחה וחיכה לבואה של המלכה אליו ומי שלא היתה לו כורסה נוחה, עמד. כולם חיכו לחזות בתופעה הזו הקרויה, אני. הזרקורים סינוורו אותי. להיות תחת זרקורים זה כמו להיות תחת אש. להיות תחת זרקורים זה להיות האש עצמה, הסנה הבוער. כולם מסתכלים עלייך ורק עלייך, שוכחים מעצמם ורואים רק אותך. את ורק את ניצבת לנגד עיניהם. אלילה לרגע אחד, אלילה לשנייה שבה הזרקורים מופנים אלייך. והרגע הזה מפחיד ומאיים. לא הייתי לבד בפרויקט הזה. אמא היתה איתי. ”מותק, אל תבכי. תצאי. יהיה נחמד. את מלכת התיאטרון. אל תשכחי את זה לעולם. את מחויבת, ואת מכבידה עלי, ואת מכאיבה לי, צאי כבר, לכי, ילדה שלי, מכל קצוות הארץ באו לראות אותך.” היא פלטה אותי אליהם בלי שהסכמתי, אל במה צפופה בבוץ ומים. איפה את, צרחת, אמא, איפה את, בואי תחבקי אותי, בואי תאחזי בי. בתום ההצגה, בתום הפרימיירה הראשונה שלי, הקהל הולך והזרקורים כבים ואני, מלכת התיאטרון עומדת לבד ויודעת. עכשיו אני לבד. מכאן אני לבד. אמא לא תבוא יותר. המסך נסגר. המשי הפך לסלע. אמא נשארה מאחור.